

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
O מעשה-story

challenge-קושיא ⚡ **question-שאלה** ^
! תירוץ-answer !
proof-ראיה ■

מקרא-key:

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ואלו הן הנשרפין: הבא על אשה ובתה, ובת כהן שזנתה.												■	עה.מ
יש בכלל אשה ובתה בתו, ובת בנו, ובת אשתו, ובת בתה, ובת בנה, חמותו, ואם חמותו, ואם חמיו.												■	עה.מ
הבא על אשה שנשא בתה - לא קתני, אלא: הבא על אשה ובתה, מכלל דתרווייהו לאיסורא. ומאן נינהו - חמותו ואם חמותו.												◇	עה.ג
יש בכלל אשה ובתה	וקתני:											■	עה.ג
מכלל דתרווייהו כתיבי בהדיא, והגך מדרשא אתיא.												■	עה.ג
הניחא לאביי דאמר: משמעו דורשין איכא בינייהו, מתניתין מני - רבי עקיבא היא. אלא לרבא דאמר: חמותו לאחר מיתה איכא בינייהו, מתניתין מני?												⚡	עה.ג
תני: הבא על אשה שנשא בתה.	אמר לך רבא:											◇	עה.ג
יש בכלל אשה ובתה חמותו ואם חמותו ואם חמיו.												■	עה.כ
לאביי, אידי דקא בעי למיתנא אם חמיו - תני נמי חמותו ואם חמותו.												◇	עה.כ
לרבא, אידי דקא בעי למיתנא אם חמיו ואם חמותו - תני נמי חמותו.												◇	עה.כ
מנהני מילי?												^	עה.כ
(ויקרא כ"ד) איש אשר יקח את אשה ואת אמה - אין לי אלא אשה ואמה, בת אשה ובת בתה ובת בנה מנין? נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה מה להלן - בתה ובת בתה ובת בנה, אף כאן - בתה ובת בתה ובת בנה.	דתנו רבנן:											■	עה.כ
מנין לעשות זכרים כנקבות - נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה, מה להלן - זכרים כנקבות, אף כאן - זכרים כנקבות.												■	עה.כ
מנין לעשות למטה כלמעלה - נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה, מה להלן - למטה כלמעלה, אף כאן - למטה כלמעלה. ומה כאן למעלה כלמטה - אף להלן למעלה כלמטה.												■	עה.כ
מנין לעשות זכרים כנקבות.	אמר רב:											■	עה.כ
מאי זכרים כנקבות?												^	עה.כ
אילימא בת בנה כבת בתה												!	עה.כ
בהדי הדדי קאתיין												⚡	עה.כ
אלא: אם חמיו כאם חמותו.												!	עה.כ
השתא אם חמותו לא קמה לך, אם חמיו מיהדר עלה?												⚡	עה.כ
הכי קאמר: מנין לעשות שאר הבא - ממנו כשאר הבא ממנה - נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה וכו'.	אביי:											!	עה.כ
והא בשאר דידיה לא כתיבא ביה זמה												⚡	עה.כ
אתיא הנה הנה, אתיא זמה זמה.	רבא, אמר לי רב יצחק בר אבודימי:											!	עה.כ
מנין לעשות למטה כלמעלה.	אמר רב:											■	עה.כ
מאי למטה כלמעלה?												^	עה.כ
אילימא בת בנה ובת בתה כבתה												!	עה.כ
בהדי הדדי קאתיין												⚡	עה.כ
אלא: אם חמיו ואם חמותו כחמותו.												!	עה.כ

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין	Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
האי למטה כלמעלה? למעלה כלמטה הוא?										‡	◇	עה:
תני: למעלה כלמטה.										!	◇	עה:
אי הכי נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה, ומה השתא אינהי לא כתיבא, זמה דידהו כתיבא?										‡		עה:
הכי קאמר: מנין לעשות שלשה דורות למעלה כשלשה דורות למטה - נאמר למטה זמה ונאמר למעלה זמה, מה למטה שלשה דורות - אף למעלה שלשה דורות. ומה בעונש עשה למטה כלמעלה - אף באזהרה נמי עשה למעלה כלמטה.	אביי:									!	◇	עה:
לעולם כדקתני, ומאי למטה - למטה באיסור.	רב אשי:									!	◇	עה:
אי מה היא אם אמה אסורה, אף הוא אם אמו אסורה										‡		עה:
אמר קרא אמך היא - משום אמו אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום אם אמו.	אביי:									!	◇	עה:
בין למאן דאמר דון מינה ומינה ובין למאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה - לא אתיא.	רבא:									!	◇	עה:
למאן דאמר דון מינה ומינה:										■	!	עה:
מה היא אם אמה אסורה - אף הוא נמי אם אמו אסורה, ומינה - מה היא בשריפה אף הוא נמי בשריפה.										■	!	עה:
למאן דאמר שריפה חמורה:										■	!	עה:
איכא למיפרך: מה להיא - שכן אמה בשריפה, תאמר בהוא - שאמו בסקילה.										‡	!	עה:
ועוד: אמו בסקילה, אם אמו בשריפה?										‡	!	עה:
ועוד: מה היא לא חלקת בה בין אמה לאם אמה - אף הוא נמי, לא תחלוק בו בין אמו לאם אמו.										‡	!	עה:
ולמאן דאמר סקילה חמורה - מהאי קושיא לא נידונה.										■	!	עה:
ולמאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה:										■	!	עה:
מה היא אם אמה אסורה - אף הוא נמי אם אמו אסורה, ואוקי באתרה: התם הוא דבשריפה, אבל הכא בסקילה, כדאשכחן באמו.										■	!	עה:
למאן דאמר שריפה חמורה:										■	!	עה:
איכא למיפרך: מה להיא - שכן אמה בשריפה, תאמר בהוא - שאמו בסקילה										‡	!	עה:
ועוד: הוא כהיא, מה היא - לא חלקתה בה בין בתה לאם אמה, אף הוא - לא תחלוק בו בין בתו לאם אמו.										‡	!	עה:
ולמאן דאמר סקילה חמורה - מהאי קושיא לא נידונה.										■	!	עה:
אי מה הוא כלתו אסורה, אף היא כלתה אסורה										‡	◇	עה:
אמר קרא אשת בנך היא משום אשת בנך אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום אשת בנה.	אביי:									!	◇	עה:
בין למאן דאמר דון מינה ומינה, בין למאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה - לא אתיא.	רבא:									!	◇	עה:
למאן דאמר דון מינה ומינה:										■	!	עה:
מה הוא כלתו אסורה - אף היא נמי כלתה אסורה, ומינה: מה הוא בסקילה - אף היא נמי בסקילה.										■	!	עה:
למאן דאמר סקילה חמורה:										■	!	עה:
איכא למיפרך: מה להוא - שכן אמו בסקילה, תאמר בהיא - שאמה בשריפה. ועוד: בתה בשריפה וכלתה בסקילה?										‡	!	עה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
הוא בעצמו יוכיח, דבתו בשרפה וכלתו בסקילה.												!	!	עו.		
אלא, מה הוא לא חלקת בו בין אמו לכלתו, אף היא - לא תחלוק בה בין אמה לכלתה.												⚡	!	עו.		
ולמאן דאמר שרפה חמורה מהאי קושיא לא נידונין.												■	!	עו.		
ולמאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה:													■	!	עו.	
מה הוא כלתו אסורה - אף היא כלתה אסורה, ואוקי באתרה: התם הוא דבסקילה, אבל הכא - בשרפה, כדאשכחן באמה.													■	!	עו.	
למאן דאמר סקילה חמורה:													■	!	עו.	
איכא למיפרך: מה להווא - שכן אמו בסקילה, תאמר בהיא - שאמה בשרפה. ועוד: מה הוא חלקת בו בין בתו לכלתו - אף היא תחלוק בה בין בתה לכלתה.													⚡	!	עו.	
ולמאן דאמר נמי שרפה חמורה - מהאי קושיא לא נידונין.													■	!	עו.	
בתו מאנוסו מנין?														^	◇	עו.
קל וחומר, על בתו ענוש, על בתו לא כל שכן?	האמר אביי:													!	◇	עו.
וכי עונשין מן הדין?														⚡		עו.
גלויי מילתא בעלמא הוא.														!		עו.
אתיא הנה, הנה, אתיא זמה, זמה.	רבא אמר: אמר לי רבי יצחק בר אבדימי:													!	◇	עו.
לפי שלא למדנו לבתו מאנוסות, הוצרך הכתוב לומר (ויקרא כ"א) ובת איש כהן.	תני אבוה דרבי אבין:													!	◇	עו.
אי מה בת כהן היא בשרפה ואין בועלה בשרפה, אף בתו מאנוסו - היא בשרפה ואין בועלה בשרפה?														⚡	◇	עו.
אמר קרא (ויקרא כ"א) את אביה היא מחללת - מי שמחללת את אביה, יצתה זו שאביה מחללה.	אביי:													!	◇	עו.
בשלמא התם - אפיקתיה מדינא דבת כהן ואוקימתה אדינא דבת ישראל, הכא - אדינא דמאן מוקמת ליה? אדינא דפנוייה מוקמת ליה?	רבא:													!	◇	עו.
אזהרה לבתו מאנוסו מניין?														⚡	◇	עו.
בשלמא לאביי ורבא - מהיכא דנפקא להו עונש מהתם נפקא להו אזהרה. אלא לדתני אבוה דרבי אבין מאי?														⚡	◇	עו.
אמר קרא (ויקרא י"ט) אל תחלל את בתך להזנותה.	רבי אילעא:													!	◇	עו.
האי אל תחלל את בתך להזנותה להכי הוא דאתא? האי מיבעי ליה	מתקיף לה רבי יעקב אחוה דרב אחא בר יעקב:													⚡		עו.
אל תחלל את בתך להזנותה יכול בכהן המשיא את בתו ללוי וישראל הכתוב מדבר - תלמוד לומר להזנותה - בחילול שבזנות הכתוב מדבר, במוסר את בתו שלא לשם אישות.	לכדתניא:													⚡	◇	עו.
אם כן לימא קרא אל תחל, מאי אל תחלל - שמע מינה תרתי.														!	◇	עו.
ואביי ורבא, האי אל תחלל את בתך להזנותה מאי עבדי ליה														⚡	◇	עו.
זה המשיא את בתו לזקן.														!	◇	עו.
אל תחלל את בתך להזנותה, רבי אליעזר אומר: זה המשיא את בתו לזקן	כדתניא: [רבי אליעזר]													!	◇	עו.
זה המשהא בתו בוגרת.	רבי עקיבא:													!	◇	עו.
אין לך עני בישראל אלא רשע ערום, והמשהא בתו בוגרת.	רב כהנא משום רבי עקיבא:													■		עו.
אטו המשהא בתו בוגרת לאו רשע ערום הוא?														⚡		עו.

מימרא-statement ■
קושיא-challenge ⚡
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

◆ **חולקים-disputants**
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הכי קאמר: איזהו עני רשע ערום - זה המשעה בתו בוגרת.	אביי:	◊											עו:
הוי זהיר מן היועצך לפי דרכו.	ואמר רב כהנא משום רבי עקיבא:												עו:
המשיא את בתו לזקן, והמשיא אשה לבנו קטן, והמחזיר אבידה לנכרי - עליו הכתוב אומר (דברים כ"ט) למען ספות הרה את הצמאה לא יאבה ה' סלח לו.	רב יהודה אמר רב:	◊											עו:
האזהב את אשתו כגופו, והמכבדה יותר מגופו, והמדריך בניו ובנותיו בדרך ישרה, והמשיאן סמוך לפירקן - עליו הכתוב אומר (איוב ה') וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא	מיתיבי:	◊											עו:
סמוך לפירקן שאני.		◊											עו:
האזהב את שכיניו, והמקרב את קרוביו, והנשא את בת אחותו, והמלוה סלע לעני בשעת דוחקו - עליו הכתוב אומר (ישעיהו נ"ח) אז תקרא וה' יענה.	תנו רבנן:	◊											עו:
(ויקרא כ') אתו ואתהן - אותו ואת אחת מהן, דברי רבי ישמעאל.	תנו רבנן: [רבי ישמעאל]	◊	■	◊									עו:
אותו ואת שתייהן.	רבי עקיבא:	◊	■	◊									עו:
מאי בינייהו?											^		עו:
משמעות דורשים איכא בינייהו.	אביי:	◊	!	◊									עו:
אתו ואתהן - אותו ואת אחת מהן, שכן בלשון יוני קורין לאחת, הינא. ואם חמותו מדרשא אתיא.	רבי ישמעאל סבר:		!										עו:
אתו ואתהן - אותו ואת שתייהן, ואם חמותו הכא כתיבא.	רבי עקיבא סבר:		!										עו:
חמותו לאחר מיתה איכא בינייהו.	רבא:	◊	!	◊									עו:
חמותו לאחר מיתה - בשרפה	רבי ישמעאל סבר:		!										עו:
איסורא בעלמא.	רבי עקיבא סבר:		!										עו:
ואלו הנהרגין: הרוצח, ואנשי עיר הנדחת.												■	עו:
רוצח שהכה את רעהו באבן או בברזל, וכבש עליו לתוך המים או לתוך האור ואינו יכול לעלות משם ומת - חייב. דחפו לתוך המים, או לתוך האור, ויכול לעלות משם, ומת - פטור.												■	עו:
שיסה בו את הכלב, שיסה בו את הנחש - פטור.												■	עו:
השיך בו את הנחש - רבי יהודה מחייב	[רבי יהודה]											■	עו:
פוטריין.	חכמים:											■	עו:
מפני מה לא נאמרה יד בברזל - שהברזל ממת בכל שהוא.	שמואל:											◊	עו:
גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שהברזל ממת בכל שהוא, לפיכך לא נתנה תורה בו שיעור.	תניא נמי הכי, רבי:											■	עו:
והני מילי דברזיה מיברז.												■	עו:
וכבש עליו לתוך המים.												■	עו:
רישא רבותא קא משמע לן וסיפא רבותא קא משמע לן.												◊	עו:
רישא רבותא קא משמע לן: אף על גב דלאו איהו דחפו, כיון דאין יכול לעלות משם ומת - חייב.												■	עו:
סיפא רבותא קא משמע לן: אף על גב דדחפו, כיון דיכול לעלות משם ומת - פטור.												■	עו:
כבש מנלן?												◊	עו:
דאמר קרא (במדבר ל"ה) או באיבה, לרבות את המצמצם.	שמואל:											!	עו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הוא גברא דמצמצמא לחיותא דחבריה בשימשא, ומתה, רבינא מחייב	[רבינא]											עו:
פטר.	רב אחא בר רב:											עו:
רבינא מחייב: קל וחומר, ומה רוצח שלא עשה בו שוגג כמזיד ואונס כרצון - חייב בו את המצמצם, נזקין שעשה בהן שוגג כמזיד ואונס כרצון - אינו דין שחייב בהן את המצמצם?	[רבינא]											עו:
פטר.	רב אחא בר רב:											עו:
מאי טעמא דאבוה דאבא דפטר - אמר קרא (במדבר ל"ה) מות יומת המכה רצח הוא, ברוצח הוא דחייב לן מצמצם, בנזקין - לא חייב לן מצמצם.	רב משרשיא:											עו:
כפתו ומת ברעב - פטר.	רבא:											עו:
כפתו בחמה ומת, בצינה ומת - חייב. סוף חמה לבא, סוף צינה לבא - פטר.	ואמר רבא:											עו:
כפתו לפני ארי - פטר, לפני יתושין - חייב.	ואמר רבא:											עו:
אפילו לפני יתושין נמי פטר, הני אזלי, והני אתו.	רב אשי:											עו:
כפה עליו גיגית ופרע עליו מעזיבה, רבא ורבי זירא, חד אמר: חייב	איתמר: חד: [רבא/רבי זירא]											עו:
פטר.	וחד: [רבא/רבי זירא]											עו:
תסתיים דרבא הוא דאמר פטר												עו:
כפתו ומת ברעב - פטר.	דאמר רבא:											עו:
אדרבה, תסתיים דרבי זירא הוא דאמר פטר.												עו:
האי מאן דעייליה לחבריה בביתא דשישא, ואדליק ליה שרגא ומת - חייב.	דאמר רבי זירא:											עו:
טעמא - דאדליק ליה שרגא, הא לא אדליק ליה שרגא - לא												עו:
התם בלא שרגא - לא מתחיל הבלא בשעתיה, הכא - בלא שרגא נמי מתחיל הבלא בשעתיה.	אמרי:											עו:
(סימן סול"ם תרי"ס סמנ"ן בכות"ל).												עו:
דחפו לבור, וסולם בבור, ובא אחר וסילקו, ואפילו הוא קדם וסילקו - פטר, דבעידנא דשדייה יכול לעלות הוא.	רבא:											עו:
זרק חץ, ותריס בידו, ובא אחר ונטלו, ואפילו הוא קדם ונטלו - פטר, דבעידנא דשדייה ביה - מיפסק פיסקיה גיריה.	ואמר רבא:											עו:
זרק בו חץ וסמנן בידו, ובא אחר ופזרן, ואפילו הוא קדם ופזרן - פטר, דבעידנא דשדא ביה יכול להתרפאות הוה.	ואמר רבא:											עו:
הלכך, אפילו סמנן בשוק.	רב אשי:											עו:
נזדמנו לו סמנן מהו?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:											עו:
הרי יצא מבית דין זכאי.	אמר ליה: [רב אשי]											עו:
זרק צרור בכותל וחזרה לאחוריה והרגה - חייב.	ואמר רבא:											עו:
כגון אלו המשחקין בכדור שהרגו, במזיד - נהרגין, בשוגג - גולין.	ותנא תונא:											עו:
בשוגג גולין פשיטא												עו:
במזיד נהרגין איצטריך ליה. מהו דתימא: התראת ספק היא מי ימר דהדרה? - קא משמע לן.												עו:
כגון אלו המשחקין בכדור שהרגו, תוך ארבע אמות - פטר, חוץ לארבע אמות - חייב.	תני רב תחליפא בר מערבא קמיה דרבי אבהו:											עו:

<p>disputants- חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה-O</p>	<p>statement- מימרא- † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היכי דמי? אי דקא ניחא ליה - אפילו פורתא נמי. אי דלא ניחא ליה - אפילו טובא נמי לא	רבינא לרב אשי:											עז:
סתם משחקין בכדור, כמה דאזלי מיניה מינה ניחא ליה.	אמר ליה: [רב אשי]											עז:
למימרא דכהאי גוונא כחו הוא?												עז:
המקדש, ונפל קידוש על ידו או על הצד, ואחר כך נפל לשוקת - פסול	ורמינהו:											עז:
הכא במאי עסקינן - בשותת.												עז:
מחט שהיה נתונה על החרס, והזה עליה, ספק על המחט הזה, ספק על החרס הזה ומיצה עליה - הואתו פסול.	תא שמע:											עז:
מצא איתמר.	רב חיננא בר יהודה משמיה דרב:											עז:
האי מאן דכפתיה לחבריה ואשקיל עליה בידקא דמיא - גירי דידיה הוא, ומיחייב.	רב פפא:											עז:
הני מילי - בכח ראשון, אבל בכח שני - גרמא בעלמא הוא.												עז:
זרק צרור למעלה, והלכה לצדדין והרגה - חייב.	ואמר רב פפא:											עז:
מאי טעמא - משום דכחו הוא, אי כחו - תיזיל לעיל - ואי לאו כחו הוא - תיזיל לתחת	מר בר רב אשי לרב פפא:											עז:
אלא: כח כחוש הוא.												עז.
הכוהו עשרה בני אדם בעשרה מקלות ומת, בין בבת אחת בין בזה אחר זה - פטורין.	תנו רבנן: [רבנן]											עז.
בזה אחר זה - האחרון חייב, מפני שקירב את מיתנו.	רבי יהודה בן בתירא:											עז.
ושניהם מקרא אחד דרשו, (ויקרא כ"ד) ואיש כי יכה כל נפש אדם.	רבי יוחנן:											עז.
כל נפש - עד דאיכא כל נפש.	רבנן סברי:											עז.
כל נפש - כל דהוא נפש.	רבי יהודה בן בתירא סבר:											עז.
הכל מודים בהורג את הטרופה שהוא פטור. בגוסס בידי שמים - שהוא חייב. לא נחלקו אלא בגוסס בידי אדם:	רבא:											עז.
מר מדמי ליה לטרופה	[רבנן]											עז.
ומר מדמי ליה לגוסס בידי שמים.	[רבי יהודה בן בתירא]											עז.
מאן דמדמי ליה לטרופה - מאי טעמא לא מדמי ליה לגוסס בידי שמים?												עז.
גוסס בידי שמים - לא איתעביד ביה מעשה, האי איתעביד ביה מעשה.												עז.
ומאן דמדמי ליה לגוסס בידי שמים מאי טעמא לא מדמי ליה לטרופה?												עז.
טרופה - מחתכי סימנים, הא - לא מחתכי סימנים.												עז.
(ויקרא כ"ד) ואיש כי יכה כל נפש אדם, - להביא המכה את חברו ואין בו כדי להמית, ובא אחר והמיתו שהוא חייב.	תני תנא קמיה דרב ששת:											עז.
אין בו כדי להמית פשיטא												עז.
אלא: יש בו כדי להמית, ובא אחר והמיתו - שהוא חייב, וסתמא כרבי יהודה בן בתירא.												עז.
ההורג את - הטרופה - פטור. וטרופה שהרג, בפני בית דין - חייב, שלא בפני בית דין - פטור. בפני בית דין חייב - דכתיב (דברים י"ג) ובערת הרע מקרבך. שלא בפני בית דין פטור - דהויא לה עדות שאי אתה יכול להזימה, וכל עדות שאי אתה יכול להזימה לא שמה עדות.	רבא:											עז.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הרובע את הטריפה - חייב. טריפה שרבע, בפני בית דין - חייב, שלא בפני בית דין - פטור. בפני בית דין חייב - דכתיב (דברים י"ג) ובערת הרע מקרבך. שלא בפני בית דין פטור - דהויא לה עדות שאי אתה יכול להזימה.	ואמר רבא:											◊
הא תו למה לי? היינו הך										?		
הרובע את הטריפה איצטריכא ליה, מהו דתימא: ליהוי כמאן דמשמש מת, ולפטור, קא משמע לן דמשום הנאה הוא, והא אית ליה הנאה.										!		◊
עדים שהעידו בטריפה והוזמו - אין נהרגין, עדי טריפה שהוזמו - נהרגין.	ואמר רבא:									◆	■	◊
אפילו עדי טריפה שהוזמו אין נהרגין, לפי שאינן בוזמין זוממין.	רב אשי:									◆	■	◊
שור טריפה שהרג - חייב, ושור של אדם טריפה שהרג - פטור. מאי טעמא? אמר קרא (שמות כ"א) השור יסקל וגם בעליו יומת, כל היכא דקרינא ביה וגם בעליו יומת - קרינן ביה השור יסקל, וכל היכא דלא קרינן ביה וגם בעליו יומת - לא קרינן ביה השור יסקל.	ואמר רבא:									◆	■	◊
אפילו שור טריפה נמי שהרג - פטור. מאי טעמא - כיון דאילו בעלים הוו פטירי - שור נמי פטור.	רב אשי:									◆	■	◊
שיסה בו את הכלב וכו'.												■
כשתמצא לומר, לדברי רבי יהודה - ארס נחש בין שיניו הוא עומד, לפיכך: מכיש - בסייף, ונחש - פטור. לדברי חכמים - ארס נחש מעצמו הוא מקיא, לפיכך: נחש - בסקילה, והמכיש - פטור.	רב אחא בר יעקב:											■
המכה את החיבור, בין באבן בין באגרוף, ואמדוהו למיתה והיקל ממה שהיה, ולאחר מכאן הכביד ומת - חייב.	[רבנן]											◆
פטור, שרגלים לדבר.	רבי נחמיה:											◆
(שמות כ"א) אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה וכי תעלה על דעתך שזה מהלך בשוק וזה נהרג? אלא: זה שאמדוהו למיתה והיקל ממה שהיה, ולאחר כך הכביד ומת, שהוא פטור.	תנו רבנן: את זו דרש רבי נחמיה:											■
ורבנן האי ונקה המכה מאי דרשי ביה?												?
מלמד שחובשין אותו.	[רבנן]											!
ורבי נחמיה חבישה מנא ליה?												?
יליף ממקושש.	[רבי נחמיה]											!
ורבנן נמי, לילפי ממקושש												?
מקושש בר קטלא הוא, ומשה לא הוה ידע קטליה במאי. לאפוקי האי, דלא ידעינן אי בר קטלא הוא אי לאו בר קטלא הוא.	[רבנן]											!
ורבי נחמיה?												?
יליף ממגדף, דלא הוה ידע אי בר קטלא הוא, וחבשוהו.	[רבי נחמיה]											!
ורבנן												?
מגדף הוראת שעה היתה.	[רבנן]											!
ידוע היה משה רבינו שהמקושש במיתה שנאמר (שמות ל"א) מחלליה מות יומת, אלא לא היה יודע באיזו מיתה נהרג שנאמר (במדבר ט"ו) כי לא פרש וגו'. אבל מגדף לא נאמר בו אלא לפרש להם על פי ה' שלא היה משה יודע אם הוא בן מיתה כל עיקר אם לאו.	כדתניא:											!
בשלמא לרבי נחמיה - היינו דכתיבי תרי אומדני, חד אמדוהו למיתה וחיה, וחד אמדוהו למיתה והקל ממה שהיה. אלא לרבנן, תרי אומדני למה לי?												?
חד אמדוהו למיתה וחיה, וחד אמדוהו לחיים ומת.	[רבנן]											!
ורבי נחמיה												?
אמדוהו לחיים ומת לא צריך קרא - שהרי יצא מבית דין זכאי.	[רבי נחמיה]											!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator															
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ			
המכה את חבריו ואמדוהו למיתה וזיה - פוטרין אותו, אמדוהו למיתה והקל ממה שהיה - אומדין אותו אומד שני לממון, ואם לאחר כן הכביד ומת - הלך אחר אומד האמצעי, דברי רבי נחמיה.	תנו רבנן: [רבי נחמיה]												◆	■	◇		
אין אומד אחר אומד.	הכמים:													◆	■	◇	
אמדוהו למיתה אומדין אותו לחיים, אין אומדין אותו למיתה. אמדוהו למיתה והקל ממה שהיה אומדין אותו אומד שני לממון, ואם לאחר כן הכביד ומת - משלם נזק וצער לירושים. מאימתי משלם -	תניא אידך:													■	◇		
וסתמא כרבי נחמיה.														■	◇		
נתכוין להרוג את הבהמה והרג את האדם, לנכרי והרג את ישראל, לנפלים והרג את בן קיימא - פטור.															■	מ	
נתכוון להכותו על מתניו ולא היה בה כדי להמיתו על מתניו, והלכה לה על לבו, והיה בה כדי להמיתו על לבו ומת - פטור.																■	
נתכוון להכותו על לבו והיה בה כדי להמית על לבו, והלכה לה על מתניו ולא היה בה כדי להמית על מתניו, ומת - פטור.																■	
נתכוון להכות את הגדול ולא היה בה כדי להמית הגדול, והלכה לה על הקטן והיה בה כדי להמית את הקטן ומת - פטור.																■	
נתכוון להכות את הקטן, והיה בה כדי להמית את הקטן, והלכה לה על הגדול ולא היה בה כדי להמית את הגדול, ומת - פטור.																■	
אבל נתכוון להכות על מתניו והיה בה כדי להמית על מתניו, והלכה לה על לבו ומת - חייב.																■	
נתכוון להכות את הגדול והיה בה כדי להמית את הגדול, והלכה לה על הקטן ומת - חייב.																■	
אפילו נתכוון להרוג את זה והרג את זה - פטור.	רבי שמעון:														■	■	
רבי שמעון אהיא?															^	◇	
אילימא אסיפא															!		
רבי שמעון פוטר מיבעי ליה															;		
אלא ארישא															!		
נתכוון להרוג את הבהמה והרג את האדם, לנכרי והרג את ישראל, לנפלים והרג את בן קיימא - פטור.	[רישא] [רבנן]														■	◇	
הא נתכוון להרוג את זה והרג את זה - חייב.	[רבנן]													◆	■	!	◇
אפילו נתכוון להרוג את זה והרג את זה פטור.	רבי שמעון:													◆	■	!	◇
פשיטא. קאי ראוברן ושמעון, ואמר: אנא לראובן קא מיכוונא, לשמעון לא קא מיכוונא - היינו פלוגתייהו. אמר לחד מינייהו, מאי? אי נמי, כסבור ראוברן ונמצא שמעון מאי?																^	◇
עד שיאמר לפלוני אני מתכוון.	תא שמע: דתניא, רבי שמעון:														■	!	◇
מאי טעמא דרבי שמעון?																^	
אמר קרא: (דברים י"ט) וארב לו וקם עליו - עד שיתכוון לו.	[רבי שמעון]															!	◇
ורבנן?																;	◇
פרט לזורק אבן לגו.	אמרי דבי רבי ינאי:															!	◇
היכי דמי?																^	
אילימא דאיכא תשעה נכרים ואחד ישראל ביניהן																!	
תיפוק ליה דרובא נכרים נינהו.																;	
אי נמי פלגא ופלגא																!	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
ספק נפשות להקל												⚡	עט:		
לא צריכא, דאיכא תשעה ישראל ונכרי אחד ביניהן, דהוה ליה נכרי קבוע, וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי.												!	◊	עט:	
בשלמא לרבנן, דאמרי: נתכוון להרוג את זה והרג את זה - חייב, דכתיב (שמות כ"א) וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה												⚡	◊	עט:	
במצות שבמיתה הכתוב מדבר, דכתיב (שמות כ"א) אם אסון יהיה ונתתה נפש תחת נפש.	ואמר רבי אלעזר:											⚡	◊	עט:	
אלא לרבי שמעון, האי ונתתה נפש תחת נפש מאי עביד ליה?												⚡	◊	עט:	
ממון, וכדרכי.	[רבי שמעון]											!	◊	עט:	
ונתתה נפש תחת נפש - ממון.	דתניא, רבי:											!	◊	עט:	
אתה אומר ממון, או אינו אלא נפש ממש?												⚡	◊	עט:	
נאמרה נתינה למטה, ונאמרה נתינה למעלה, מה להלן ממון - אף כאן ממון.												!	◊	עט:	
האי דתנא דבי חזקיה מפקא מדרכי, ומפקא מדרבנן.	רבי:											■	◊	עט:	
(ויקרא כ"ד) מכה אדם ומכה בהמה, מה מכה בהמה - לא חלקת בה בין שוגג למזיד, בין מתכוין לשאינו מתכוין, בין דרך ירידה לדרך עלייה לפוטרו ממון, אלא לחייבו ממון. אף מכה אדם, לא תחלוק בו בין שוגג למזיד, בין מתכוין לשאינו מתכוין, בין דרך ירידה לדרך עלייה לחייבו ממון, אלא לפוטרו ממון.	דתנא דבי חזקיה:											■	■	◊	עט:
מאי שאין מתכוין?												^	■	עט:	
אילימא שאין מתכוין כלל												!	■	עט:	
היינו שוגג												⚡	■	עט:	
אלא פשיטא - שאין מתכוין לזה אלא לזה.												!	■	◊	עט:
לחייבו ממון אלא לפוטרו ממון.	וקתני:											■	■	◊	עט:
ואי בר קטלא הוא - מאי איצטריך למיפטריה ממון? אלא לאו שמע מינה - לאו בר קטלא הוא, ולא בר ממונא הוא.													■	עט:	
רוצח שנתערב באחרים - כולן פטורין.													■	עט:	
כונסין אותן לכיפה.	רבי יהודה:												■	עט:	
כל חייבי מיתות שנתערבו זה בזה - נידונין בקלה.													■	עט:	
הנסקלין בנשרפין, רבי שמעון אומר נידונין בסקילה, שהשריפה חמורה.	[רבי שמעון]												◆	■	עט:
נידונין בשריפה, שהסקילה חמורה.	חכמים:												◆	■	עט:
אילו לא היתה שריפה חמורה לא נתנה לבת כהן שזנתה	אמר להן רבי שמעון:												■	◊	עט:
אילו לא היתה סקילה חמורה - לא נתנה למגדף ולעובד עבודה זרה.	אמרו לו: [חכמים]												■	◊	עט:
הנהרגין בנחנקין, רבי שמעון אומר: בסייף	[רבי שמעון]												◆	■	עט:
בחנק.	חכמים:												◆	■	עט:
מאן אחרים?													^	◊	עט:
אילימא אחרים כשרים													!	◊	עט:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator															
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ					
פשיטא ותו: בהא לימא רבי יהודה כונסין אותן לכיפה?												⚡	◇	עט:			
(סימן בשר"ק):														◇	עט:		
הכא ברוצח שלא נגמר דינו, שנתערב ברוצחים אחרים שנגמר דינו עסקינן	רבי אבהו אמר שמואל:												!	◇	עט:		
אין גומרין דינו של אדם אלא בפניו, הלכך כולן פטורין.	רבנן סברי:											◆	■	!	◇	עט:	
מיפטרניהו לגמרי - נמי לא, כיון דרוצחין ניהו. הלכך, כונסין אותן לכיפה.	ורבי יהודה:											◆	■	!	◇	עט:	
באדם - דכולי עלמא לא פליגי דפטורי, אבל הכא - בשור שלא נגמר דינו, שנתערב בשורים אחרים שנגמר דינו קמיפלגי.	ריש לקיש:													!	◇	עט:	
רבנן סברי: כמיתת בעלים כך מיתת השור, ואין גומרין דינו של שור אלא בפניו. הלכך, כולן פטורין.	רבנן סברי:												◆	■	!	עט:	
ורבי יהודה סבר: כונסין אותן לכיפה.	ורבי יהודה סבר:												◆	■	!	עט:	
אי הכי, היינו דקתני עלה אמר רבי יוסי: אפילו אבא חלפתא ביניהן?	רבא:												⚡	◇	פ.		
הכי קאמר: שנים שהיו עומדין ויצא חץ מביניהם והרג - שניהם פטורין.	אלא אמר רבא:													!	◇	פ.	
אפילו אבא חלפתא ביניהן.	[רבי יוסי]													!	◇	פ.	
ושור שנגמר דינו שנתערב בשורין אחרים מעלייא - סוקלין אותן	[חכמים]												◆	■	◇	פ.	
כונסין אותן לכיפה.	רבי יהודה:												◆	■	◇	פ.	
פרה שהמיתה ואחר כך ילדה, אם עד שלא נגמר דינה ילדה - וולדה מותר, אם משנגמר דינה ילדה - וולדה אסור.	והתניא:													■	◇	פ.	
נתערב באחרים ואחרים באחרים - כונסין אותן לכיפה.	[ת"ק]												◆	■	◇	פ.	
מביאין אותן לבית דין וסוקלין אותן.	רבי אלעזר ברבי שמעון:												◆	■	◇	פ.	
אם עד שלא נגמר דינה ילדה - וולדה מותרת.	אמר מר:													■	◇	פ. <	
ואף על גב דכי נגחה הות מעברה?														⚡	פ.		
ולד הנוגחת - אסור, היא וולדה נגחו. ולד הנרבעת אסור, היא וולדה נרבען	והאמר רבא:													⚡	◇	פ.	
אימא: אם עד שלא נגמר דינה עיברה וילדה - וולדה מותר, אם משנגמר דינה עיברה וילדה - וולדה אסור.														■	◇	פ.	
הניחא למאן דאמר זה וזה גורם - אסור, אלא למאן דאמר זה וזה גורם מותר - מאי איכא למימר?														⚡	◇	פ.	
אימא: אם עד שלא נגמר דינה עיברה וילדה - ולדה מותר, ואם עד שלא נגמר דינה עיברה, ומשנגמר דינה ילדה - ולדה אסור, עובר ירך אמו הוא.	אלא אמר רבינא:													■	◇	פ.	
כל חייבי מיתות.														■	<	פ.	
שמע מינה: מותרת לדבר חמור הוי מותרת לדבר קל.														⚡	פ.		
הכא במאי עסקינן - כגון שהתרו בו סתם. והאי תנא הוא	רבי ירמיה:													!	◇	פ.	
ושאר חייבי מיתות שבתורה אין ממתין אותן אלא בעדה ועדים והתראה, ועד שיודיעוהו שהוא חייב מיתת בית דין.	דתניא: [ת"ק]												◆	■	!	◇	פ.
עד שיודיעוהו באיזה מיתה הוא נהרג.	רבי יהודה:												◆	■	!	◇	פ.
תנא קמא יליף ממקושש	[ת"ק]													■	פ.		
מקושש הוראת שעה היתה.	ורבי יהודה אומר:													■	פ.		

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הנסקלין בנשרפין.												■
הנשרפין בנסקלין, רבי שמעון אומר: ידונו בסקילה, שהשריפה חמורה.	מתני ליה רב יחזקאל לרמי בריה:											◇
אבא, לא תיתנייה הכי מאי איריא דשריפה חמורה, תיפוק ליה דרובה נסקלין נינהו	אמר ליה רב יהודה:										‡	◇
אלא היכי אתנייה?	[רב יחזקאל]										^	
הנסקלין בנשרפין, רבי שמעון אומר: ידונו בסקילה שהשריפה חמורה.	[רב יהודה]										!	◇
אי הכי אימא סיפא:											‡	
ידונו בשריפה שהסקילה חמורה	[סיפא] חכמים:										‡	◇
תיפוק ליה דרובה נשרפין נינהו											‡	
התם רבנן הוא דקאמרו ליה לרבי שמעון: לדידך דאמרת שריפה חמורה - לא, סקילה חמורה.											!	◇
שיננא לא תימא ליה לאבוך הכי.	שמואל לרב יהודה:											◇
הרי שהיה אביו עובר על דברי תורה, לא יאמר לו: אבא עברת על דברי תורה. אלא אומר לו: אבא, כך כתיב בתורה?	דתניא:											◇
סוף סוף היינו הך											‡	
אלא אומר לו: אבא, מקרא כתוב בתורה כך.												◇
מי שנתחייב בשתי מיתות בית דין - נידון בחמורה.												■
עבר עבירה שנתחייב שתי מיתות - נידון בחמורה.	[ת"ק]											◇
נידון בזיקה הראשונה שבאה עליו.	רבי יוסי:											◇
פשיטא, אלא איתגורי איתגור?											‡	
הכי במאי עסקינן - כגון שעבר עבירה קלה, ונגמר דינו על עבירה קלה, וחזר ועבר עבירה חמורה. סלקא דעתך אמינא: כיון דנגמר דינו לעבירה קלה - האי גברא קטילא הוא, קא משמע לן.	רבא:											◇
מנא הא מילתא דאמור רבנן מי שנתחייב שתי מיתות בית דין נידון בחמורה?	בעא מניה אחוה דרב יוסף בר חמא מרבה בר נתן:											◇
דכתיב (יחזקאל י"ח) והוליד בן פריץ שפך דם וגו' אל ההרים אכל, ואת אשת רעהו טמא ואל הגלולים נשא עיניו. והוליד בן פריץ שפך דם - בסייף, את אשת רעהו טמא - זו אשת איש, בחנק. ואל הגלולים נשא עיניו - זו עבודה זרה, בסקילה. וכתיב (יחזקאל י"ח) מות יומת דמיו בו יהיה - בסקילה.	[רבה בר נתן]											◇
אימא כולהו בסקילה: והוליד בן פריץ שפך דם - זה בן סורר ומורה, דבסקילה. אשת רעהו טמא - זו נערה המאורסה, דבסקילה. ואל הגלולים נשא עיניו - זו עבודה זרה, דבסקילה.	מתקיף לה רב נחמן בר יצחק:										‡	◇
אם כן מאי קא משמע לן יחזקאל?											!	
דלמא תורה קא מהדר?											‡	
אם כן איבעי ליה לאהדורה כי היכי דאהדורה משה רבינו.											!	◇
מאי דכתיב (יחזקאל י"ח) אל ההרים לא אכל - שלא אכל בזכות אבותיו. ועיניו לא נשא אל גלולי בית ישראל - שלא הלך בקומה זקופה. ואת אשת רעהו לא טמא - שלא ירד לאומנות חבריו. ואל אשה נדה לא קרב שלא נהנה מקופה של צדקה, וכתיב (יחזקאל י"ח) צדיק הוא חיה יחיה.	דרש רב אחא ברבי חנינא:											◇
כשהיה רבן גמליאל מגיע למקרא הזה היה בוכה, ואמר מאן דעביד לכולהו - הוא דחיי, בחדא מינייהו - לא.	[רבן גמליאל]										‡	◇
אלא מעתה (ויקרא י"ח) אל תטמאו בכל אלה הכי נמי, בכולהו אין, בחדא מינייהו לא? אלא: באחת מכל אלה, הכי נמי: באחת מכל אלה.	אמר ליה רבי עקיבא:										!	◇
עבר עבירה.												■

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- הנורה- וזורה- insertion of an earlier segment- קודמת- story- מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כיצד אמר רבי יוסי נידון בויקה ראשונה הבאה עליו? חמתו ונעשית אשת איש - נידון בחמתו, אשת איש ונעשית חמתו - נידון באשת איש.	תניא:											■
חמתו ונעשית אשת איש - נידון בחמתו, לידון נמי איסור אשת איש	רב אדא בר אבהה לרבא:											?
מודה רבי יוסי באיסור מוסיף	דהא אמר רבי אבהו:											■
אדא ברי, בתרי קטלי קטלת ליה?	אמר ליה: [רבא]											!
מי שלקה ושנה - בית דין מכניסין אותו לכיפה, ומאכילין אותו שעורין, עד שכריסו מתבקעת.												■
משום דלקה ושנה בית דין כונסין אותו לכיפה?												?
הכא במלקיות של כריתות עסקינן, דגברא בר קטלא הוא, וקרובי הוא דלא מיקרב קטליה. וכיון דקא שמועין בן לקיש:	רבי ירמיה אמר רבי שמועין בן לקיש:											!
תא אסברא לך, במלקיות של כרת אחת, אבל של שנים ושל שלש כריתות - איסורי הוא דקא טעים, ולא מוותר כולי האי.	רבי יעקב לרבי ירמיה בר תחליפא:											■
מי שלקה ושנה.												■
שנה - אף על גב דלא שילש, לימא מתניתין דלא כרבן שמעון בן גמליאל, דאי רבן שמעון בן גמליאל												?
עד תלת זימני לא הויא חזקה	הא אמר: [רשב"ג]											■
אפילו תימא רבן שמעון בן גמליאל, קסבר: עבירות מחזיקות.	רבינא:											!
עבר עבירה שיש בה מלקות פעם ראשונה ושניה - מלקין אותו, ושלישית - כונסין אותו לכיפה.	מיתיבי: [ת"ק]											■
אף בשלישית מלקין אותו, ברביעית כונסין אותו לכיפה.	אבא שאול:											■
מאי לאו, דכולי עלמא מלקיות מחזיקות, ובפלוגתא דרבי ורבן שמעון בן גמליאל קמיפלגי:												?
לא, דכולי עלמא אית להו דרבן שמעון בן גמליאל, והכא בהא קא מיפלגי												!
עבירות מחזיקות	דמר סבר: [ת"ק]											■
מלקיות מחזיקות.	ומר סבר: [אבא שאול]											■
התרו בו ושתק, התרו בו והרכין ראשו, פעם ראשונה ושניה - מתרין בו, שלישית - כונסין אותו לכיפה.	והדנאי: [ת"ק]											■
אף בשלישית מתרין בו, ברביעית כונסין אותו לכיפה.	אבא שאול:											■
והתם מלקות ליכא												?
במאי קמיפלגי?												?
בכיפה צריכה התראה קמיפלגי.	רבינא:											!
ומאי כיפה?												^
מלא קומתו	רב יהודה:											!
והיכא רמיזא?												^
(תהלים ל"ד) תמות רשע רעה.	ריש לקיש:											!
מאי דכתיב (קהלת ט') כי גם לא ידע האדם את עתו כדגים שנאחזים במצודה רעה, מאי מצודה רעה? אמר ריש לקיש: חכה.	ואמר ריש לקיש:											■
ההורג נפש שלא בעדים - מכניסין אותו לכיפה, ומאכילין אותו (ישעיהו ל') לחם צר ומים לחץ.												■

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
מנא ידעינן?														⚡	פא:	
בעדות מיוחדת.	רב:													!	◇	פא:
שלא בהתראה.	שמואל:													!	◇	פא:
כגון דאיתכחוש בבדיקות, ולא איתכחוש בחקירות.	רב חסדא אמר אבימי:													!	◇	פא:
מעשה ובדק בן זכאי בעוקצי תאנים.	כדתנן:													!	■	פא:
ומאכילין אותו לחם צר ומים לחץ.														■	<	פא:
מאי שנא הכא דקתני נותנין לו לחם צר ומים לחץ, ומאי שנא התם דקתני מאכילין אותו שעורין עד שכריסו מתבקעת?														⚡	פא:	
אידי ואידי נותנין לו לחם צר ומים לחץ עד שיוקטן מעיינו, והדר מאכילין אותו שעורין עד שכריסו מתבקעת.	רב ששת:													!	◇	פא: